

Jovan Ćirilov
(Kikinda, 30. avgust 1931. – Beograd, 16. novembar 2014.)

PRESING, 2019.

NAPOMENA IZDAVAČA

Ljubaznošću Zorana Jovanovića, prijatelja i saradnika Jovana Ćirilova, dobili smo ovog leta rukopis pronađen u zaostavštini pok. Ćirilova, uz druge rukopise. Uvidom u te ogromne kutije pune prevoda, drama, adaptacija za izvođenje u pozorištu, iznova smo bili fascinirani veličinom nasleđa koje je Jovan Ćirilov ostavio. Koliko truda, upornosti i želje je pokazivao ovaj borac za kulturu i umetnost!

Smatrali smo da je knjiga koja je pred čitaocima, iako obimom nevelika, i te kako zaslužila da bude objavljena i predstavljena javnosti. Verujemo i da će ljubiteljima književnosti biti pravo zadovoljstvo da je pročitaju.

Roman o telu Jovana Ćirilova, svetski poznatog teatrologa, dramaturga, književnika, dorađivan je gotovo do smrti autora. Nažalost, autor nije stigao da ga dovrši, ali roman ipak predstavlja zaokruženu celinu i čitaocima neće predstavljati problem da se snađu u njemu.

Verujem da će svi uživati u čitanju, barem onoliko koliko smo mi uživali u njenom priređivanju.

Uz *Roman o telu* štampali smo pesme koje je Jovan Ćirilov pisao kao dečak a koje je njegov učitelj sakupio i ukoričio 1941, pred sam početak rata.

Zahvaljujemo fotografu Draganu S. Tanasijeviću na ustupljenim fotografijama.

Predrag Milojević

JOVAN CIRILJON

Roman o telu
torzo

Beograd
2013

~~Jovan Ciriljon
Roman o telu
torzo~~

TORZO

Grudi su najočigledniji dokaz da nekada u prošlosti nije bilo muških i ženskih pojedinaca. Muške grudi sa zašiljenim bradavicama u šumi dlaka ostaci su onih bujnih grudi žene dojilje i žene zavodnice. Da su odmah stvoreni muško i žensko kao u biblijskoj legendi postanja i drugih mitova, ne bi na svom telu muško i žensko imali ostatke nekadašnjeg zajedništva istoplnosti.

Mušku bradavicu je moguće nadražiti kao i žensku. Ta golicljivost danas nije svrsishodna na muškom telu. Na ženskom je poziv na igru, spajanje, rađanje.

Tako nepotrebne bradavice su ukras neobične polnosti muškarca, čija korisna polnost je usredsređena na mali deo ispod trbušnog trakta i na samom spolovilu, a ženska je raspoređena na gotovo celo telo, pogotovo što se plod polnog spajanja nosi u središnjem delu tela. Žena je sva polnost, erotičnost, plodonosnost i plodotvornost.

A ja postideñ
U sebi.

Stid zajebi!

stid
Ni ova ~~neće~~ ući u pesmu!

Čujem ariju. Već je stavljam u kajdanku.

Pesma je gotova, ispevana.

Uskoro pavana po celoj Jugi. *mojoj decafi.*

~~ce biti~~
ce ji pevats

note

Iz rukopisa

1.

Goran je znao da mora da izmeni svoj izgled. Naravno, ukoliko misli da uspe. Bilo je to vreme kada je u modi bila reč imidž. Znači da se na to istinski polagalo.

Trebalo je korenito izmeniti svoj izgled. Dok još traje ovo njegovo vreme, nadomak nejasnih mogućnosti koje liče na sladostrašće.

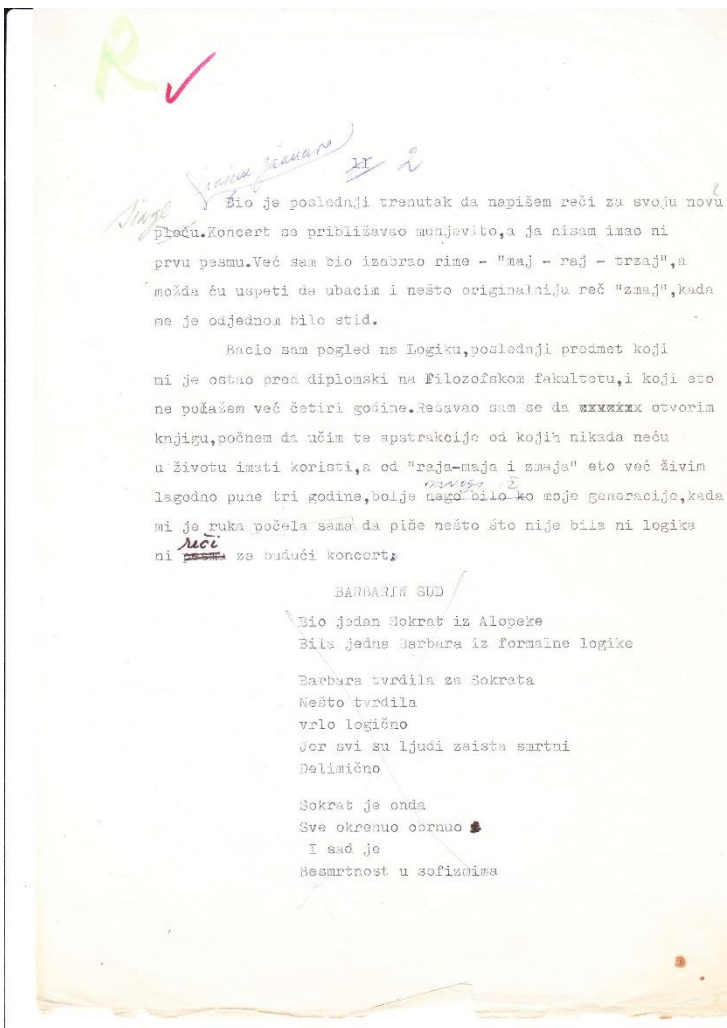
Pevao je, i to sa uspehom, a izgledao je kao mio mlađić. A biti mio nije baš bilo u modi.

Sebi se činio katkada kao šljunak, kao odrezano meso, mravinjak nekih čudnih uznemirenja, a svojoj okolini izgledao je da je ono što su i oni. Dakle – čovek.

Imao je umereno dugu kosu, ostatak neke mode koja nije jučerašnja, možda sutrašnja, sadašnja nikako. Uvek je nosio nešto što nije ničemu pripadalo jer ni sam nije jasno znao čemu pripada. Bilo mu je jasno da nikada neće saznati suštinu sveta, misteriju postanja i da čak nema snage da to istražuje i da se o tome ozbiljno pita. On je zapravo lebdeo negde u vremenu, činilo mu se drukčije nego ostali ljudi, koji su mu izgledali dobro uglavljeni u svoje vreme. On se mogao roditi i pre pedeset godina, a i za sto godina. Bilo bi mu sve jasno, isto bi se osećao nekako izvan. Sve što se oko njega rodilo, rodilo se upravo za sada i samo tako je izgledalo prirodno.

Naravno, nije znao da, po svemu sudeći, za godinu dana neće biti među živima. Već će biti sahranjen, oža-

ljen i jedva uspomena. I to je njegovom postojanju davalo neki neobičan sjaj, koji niko nije mogao da definiše, ali se osećao.

Iz rukopisa: pesma koja „nije prošla“

2.

Krajem januara bio je poslednji trenutak da napišem reči za svoj novi singl. Koncert se približavao munjevito, a ja nisam imao ni prvu pesmu. Već sam bio izabrao rime „maj – raj – trzaj“, a možda ću uspeti da ubacim i nešto originalniju reč „zmaj“, kada me odjednom obuzeo stid.

Bacio sam pogled na Logiku, poslednji predmet koji mi je ostao pred diplomski na filozofskom fakultetu, i koji eto ne polažem već četiri godine. Rešavao sam se da otvorim knjigu, počnem da učim te apstrakcije od kojih nikada neću u životu imati koristi, a od „raja – maja i zmaja“ eto već živim lagodno pune tri godine, bolje nego mnogi iz moje generacije, kao da mi je ruka počela sama da piše nešto što nije bila ni logika ni reči za budući koncept.

IVAN PIŠE REČI SVOJE KOMPOZICIJE

Nosim ih producentu da ih odobri. Osećam se poniženo da neko smatra da može da me kontroliše. Ali šta ću! I tako je sve to pisanje i komponovanje puki praktični, znači odvratni život.

Eureka!

To su upravo reči nove pesme *Puki odvratni život*.

PUKI ODVRATNI PRAKTIČNI ŽIVOT

koji moram da živim
s kojim moram da se mirim
Puki odvratni život
u ritmu gladi
u ritmu žeđi

Kažem sebi
na drugu bolju stranu
pređi
I reci – ne

Kažem ne
ali sebi
i potrebi da se pobunim
protiv njih
protiv sebe
(ko vas jebe!)

Ne, ovo neće ući u pesme. Suviše je starinski, bitnički.

Neću reći ni da ni ne
Reći će biti napisane
Upevane
Otpevane
Nagrađene
A ja postidjen
U sebi.

Stid zajebi!